

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 2.5.2017 r.
COM(2017) 257 final

2017/0087 (COD)

Pakiet na rzecz przestrzegania przepisów

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

określające warunki i procedurę, zgodnie z którymi Komisja może wzywać przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw do udzielenia informacji związanych z rynkiem wewnętrznym i powiązanymi dziedzinami

{ SWD(2017) 215 final }

{ SWD(2017) 216 final }

{ SWD(2017) 217 final }

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Europa ma największy na świecie jednolity rynek¹, dzięki któremu obywatele i firmy korzystają z prawa do pracy, nauki, podróżowania, zakładania działalności gospodarczej oraz dostarczania towarów i świadczenia usług ponad granicami. Wszystko to odbywa się przy zagwarantowanej dzięki przepisom unijnym ochronie zdrowia, bezpieczeństwa, środowiska i konsumentów. Dla pełnego wykorzystania tych praw przez obywateli i firmy oraz dla zapewnienia, aby jednolity rynek nadal cieszył się ich zaufaniem, podstawowe znaczenie ma przestrzeganie przepisów unijnych. W związku z powyższym w komunikacie „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” Komisja ogłosiła, że wprowadzi strategię inteligentnego egzekwowania przepisów. W ramach tej strategii dąży się do „kompleksowego podejścia, obejmującego wszystkie etapy kształtowania polityki – od opracowywania i realizacji po informowanie – zgodnie z zasadą lepszego stanowienia prawa. Obejmuje to uwzględnienie w większym zakresie kwestii oceny i egzekwowania przepisów w kształtowaniu polityki, lepszą pomoc i wskazówki dla państw członkowskich przy wdrażaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz bardziej skuteczną i spójną politykę egzekwowania prawa mającą na celu poprawę całkowitej zgodności z przepisami jednolitego rynku oraz prawem UE ogółem”².

Jedną z trudności, jakie napotyka się, zapewniając przestrzeganie reguł rynku wewnętrznego, jest dostęp do wiarygodnych danych w stosownym czasie. Z tego względu Komisja ogłosiła, że „zapropnuje inicjatywę regulacyjną, umożliwiającą gromadzenie wiarygodnych informacji bezpośrednio od wybranych uczestników rynku, w celu utrzymania i poprawy funkcjonowania jednolitego rynku”³.

W podobny sposób, w komunikacie „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu”, Komisja podkreśliła znaczenie solidnego i skutecznego systemu egzekwowania prawa i wskazała, że egzekwowanie przepisów wspiera i uzupełnia realizację priorytetów politycznych. Komisja wyjaśniła, że jej „obecna polityka [...] w zakresie egzekwowania prawa zakłada monitorowanie sposobu, w jaki prawo Unii jest stosowane i wdrażane, rozwiązywanie problemów z państwami członkowskimi, tak aby naprawić wszelkie możliwe przypadki naruszenia prawa, oraz wszczynanie postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, gdy jest to konieczne”⁴. Zapewnienie prawidłowego i pełnego stosowania prawa UE stanowi jednak nadal wyzwanie. Komisja zaproponowała zatem szereg środków mających wzmocnić system egzekwowania prawa z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw i zapewnić poszanowanie ich praw na jednolitym rynku. „Skuteczne egzekwowanie przepisów UE [...] jest dla Europejczyków ważne i wpływa na ich codzienne życie”.

W niektórych konkretnych przypadkach, po to, aby egzekwować przepisy dotyczące rynku wewnętrznego, potrzebny jest dostęp do wiarygodnych informacji o zachowaniu uczestników rynku, a zwłaszcza informacji rynkowych dotyczących firm prywatnych. Celem niniejszego wniosku nie jest nadanie Komisji nowych uprawnień w zakresie egzekwowania przepisów,

¹ W niniejszym uzasadnieniu określenia „jednolity rynek” i „rynek wewnętrzny” stosowane są zamiennie.

² COM(2015) 550 z 28.10.2015, s. 18–19.

³ *Ibid.*, s. 20.

⁴ C(2016) 8600, Dz.U. C 18 z 19.1.2017, s. 10.

takich jak prawo do ścigania naruszeń prawa Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego przez indywidualnych uczestników rynku. Niniejsze rozporządzenie ma na celu pomóc Komisji w monitorowaniu i egzekwowaniu przepisów dotyczących rynku wewnętrznego dzięki umożliwieniu jej uzyskania w stosownym czasie kompleksowych i wiarygodnych informacji ilościowych i jakościowych od wybranych uczestników rynku poprzez precyzyjnie ukierunkowane wezwania do udzielenia informacji. Proponowane rozporządzenie pomoże również Komisji zapewnić poszanowanie praw przysługujących obywatelom i przedsiębiorstwom na jednolitym rynku oraz pomoże zacieśnić współpracę z państwami członkowskimi. Pomoże ono również „Komisji w zaproponowaniu udoskonaleń, jeśli ocena pokaże, iż niedociągnięcia w egzekwowaniu przepisów spowodowane są wadami w odpowiednim prawodawstwie sektorowym”⁵. Proponowane rozporządzenie ma być w założeniu stosowane w konkretnych przypadkach, w których korzyści płynące z szybkiego i precyzyjnego egzekwowania przepisów w oczywisty sposób przeważają nad obciążeniami i kosztami nakładanymi na dane przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw.

To nowe narzędzie będzie stosowane w obszarach, w których UE może osiągnąć wymierne rezultaty, które są najważniejsze dla obywateli i przedsiębiorstw. Dzięki skuteczniejszym środkom egzekwowania przepisów UE będzie w stanie szybciej i skuteczniej działać i zapewniać pełne przestrzeganie przepisów w wybranych obszarach priorytetowych.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest zgodny z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w którym ustanowienie rynku wewnętrznego określa się jako jeden z głównych celów UE, we współpracy z państwami członkowskimi. Jest on również zgodny z art. 26 TUE, w którym upoważnia się UE do przyjęcia środków służących zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, oraz z art. 17 TUE, w którym powierza się Komisji zapewnienie stosowania postanowień Traktatu i przepisów prawa wtórnego UE oraz nadzór nad stosowaniem prawa UE. Celem niniejszego wniosku nie jest ustanowienie nowej procedury egzekwowania prawa UE. Proponowane narzędzie gromadzenia informacji może być natomiast używane w ramach istniejących procedur, takich jak postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przewidziane w art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Komisja posiada już uprawnienia do prowadzenia dochodzeń w celu egzekwowania unijnych reguł konkurencji niezbędnych dla funkcjonowania rynku wewnętrznego. Wykorzystanie tych uprawnień okazało się bardzo skuteczne przy zapewnieniu stosowania tych reguł – na przykład w dziedzinie pomocy państwa Komisja była w stanie zgromadzić kluczowe informacje bezpośrednio na poziomie przedsiębiorstw w dwóch przypadkach o poważnych reperkusjach, co doprowadziło do odzyskania niezapłaconych podatków powstałych wskutek niezgodnej z prawem pomocy państwa⁶.

Niniejszy wniosek jest ponadto spójny z innymi instrumentami prawnymi UE, w których nadaje się organom UE lub organom krajowym prawo gromadzenia informacji na poziomie przedsiębiorstw i dzielenia się nimi z Komisją w określonych dziedzinach związanych z rynkiem wewnętrznym (np. ochrona konsumentów, usługi finansowe, nadzór rynku, sektory sieciowe). Komisja będzie korzystać z proponowanego rozporządzenia jedynie w ostateczności, jeżeli zawiodą inne sposoby uzyskania podstawowych informacji.

⁵ COM(2015) 550, s. 19.

⁶ Zob. komunikat prasowy Komisji z dnia 21 października 2015 r.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę niniejszego wniosku stanowią art. 43 ust. 2, art. 91, 100, 114, 192, art. 194 ust. 2 i art. 337 TFUE.

Na mocy art. 337 TFUE Komisja jest uprawniona – w granicach i na warunkach, które Rada może określić, stanowiąc zwykłą większością głosów – do gromadzenia wszelkich informacji w celu wypełnienia powierzonych jej zadań. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) orzekł już, że artykuł ten może być wykorzystany jako podstawa prawna prawa wtórnego dotyczącego ogólnej działalności Komisji polegającej na gromadzeniu informacji, przy czym nie ma wymogu, by gromadzenie tych informacji było niezbędne do osiągnięcia celów danej polityki Unii⁷. TSUE stwierdził jednak również, że akt UE nie jest objęty zakresem art. 337 TFUE jedynie ze względu na to, iż jego celem jest ustanowienie systemu gromadzenia informacji⁸. Należy zatem zbadać, czy niniejsza inicjatywa – jeżeli chodzi o jej cel i treść – jest konieczna do osiągnięcia celów konkretnie przypisanych do danej polityki UE. Celem niniejszej inicjatywy jest usprawnienie dostępu Komisji do informacji rynkowych niezbędnych do wypełniania zadań powierzonych jej na mocy art. 17 TUE, w celu zaradzenia poważnym problemom związanym ze stosowaniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego. Może to jedynie pomóc usprawnić pracę Komisji na rzecz zapewnienia stosowania prawa UE w tej dziedzinie. Niniejsza inicjatywa jest zatem konieczna do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego, o którym mowa w art. 26 TFUE. Z tego względu art. 337 TFUE musi zostać uzupełniony podstawą prawną dotyczącą rynku wewnętrznego, taką jak art. 114 TFUE, w którym przewiduje się przyjęcie środków niezbędnych do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Sprawniejsza praca Komisji w tym kontekście przyczyniłaby się do zapobieżenia powstaniu przeszkód dla funkcjonowania rynku wewnętrznego⁹, które jest jednym z celów polityki przewidzianych w art. 114 TFUE¹⁰. Wybór art. 114 TFUE jako uzupełnienia art. 337 TFUE jest zatem uzasadniony. Oprócz art. 114 TFUE należy zastosować inne artykuły TFUE jako dodatkową szczegółową podstawę prawną, aby objąć te obszary rynku wewnętrznego, w których działania legislacyjne opierają się na konkretnych artykułach TFUE, tj. art. 43 (produkty rolne), art. 91 i 100 (transport) lub art. 194 (energetyka), lub dziedziny związane z rynkiem wewnętrznym – art. 192 (środowisko).

Art. 114 i 337 TFUE zastały zastosowane łącznie jako podstawa prawna dla wcześniejszego aktu ustawodawczego UE powierzającego Komisji prawo gromadzenia informacji w dziedzinie rynku wewnętrznego – dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego¹¹.

⁷ Wyroki w sprawach C-426/93, pkt 22 i C-490/10, pkt 64.

⁸ C-490/10, pkt 68.

⁹ TSUE dostrzegł, że egzekwując prawo UE i wobec braku własnych uprawnień dochodzeniowych, Komisja w głównej mierze opiera się na informacjach przekazanych przez skarżących, organy publiczne i podmioty prywatne oraz państwa członkowskie. W tych warunkach działania w zakresie egzekwowania przepisów muszą odbywać się w istniejących niedoskonałych ramach prawnych dotyczących gromadzenia informacji, co powoduje, że gromadzenie informacji na poziomie przedsiębiorstw jest nierównomierne i niewystarczające. W rezultacie takie działania w zakresie egzekwowania przepisów stają się trudniejsze lub w niektórych przypadkach niemożliwe, co może powodować powstanie przeszkód dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i brak odpowiedniej reakcji na te przeszkody.

¹⁰ Zob. wyroki TSUE w sprawach C-380/03, pkt 38–42 i 80, C-434/02, pkt 31–34 i C-376/98, pkt 86.

¹¹ Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Działanie UE jest potrzebne, aby zapewnić Komisji lepszy dostęp do informacji rynkowych, niezbędnych w celu zaradzenia poważnym problemom związanym ze stosowaniem prawa UE w dziedzinie rynku wewnętrznego przy wypełnianiu zadań powierzonych jej na mocy art. 17 TUE. Narzędzie gromadzenia informacji ustanowione niniejszą inicjatywą jest środkiem ostatecznym, stosowanym gdy wszystkie inne środki uzyskania informacji zawiodą. Dlatego będzie ono stosowane jedynie w tych przypadkach, w których ze względu na ich skalę lub skutki interwencja na poziomie krajowym nie byłaby skuteczna, a UE mogłaby zadziałać lepiej. Narzędzie gromadzenia informacji będzie w szczególności stosowane, gdy takie problemy powodują skutki wykraczające poza jedno państwo członkowskie, a zarządzenie im wymaga jednolitego i spójnego zgromadzenia informacji od wybranych uczestników rynku w więcej niż jednym państwie członkowskim. Takie działanie UE spełniałoby wymóg konieczności i tylko wzmocniłoby zdolność Komisji do zapewnienia przestrzegania prawa UE w dziedzinie rynku wewnętrznego.

Jeżeli chodzi o wartość dodaną, narzędzie to uprości koordynację działań Komisji i państw członkowskich w przypadkach o wyraźnym charakterze transgranicznym, gdy potrzebne są informacje od uczestników rynku działających w więcej niż jednym państwie członkowskim. Takie działanie UE umożliwiłoby również dostęp do informacji w stosownym czasie, zapewniło porównywalność zgromadzonych danych transgranicznych i spowodowało skuteczniejsze egzekwowanie przepisów, zmniejszając w ten sposób łączne obciążenie administracyjne zaangażowanych firm i organów publicznych.

W niniejszej inicjatywie, respektując obowiązek Komisji – jako „strażnika Traktatów” – polegający na sprawowaniu nadzoru nad stosowaniem prawa UE, nie pozbawia się jednak państw członkowskich ich ważnej roli, jaką odgrywają, wspólnie z Komisją, w stosowaniu przepisów w dziedzinie rynku wewnętrznego lub w innych powiązanych obszarach. Posiadają one nadal własne uprawnienia dochodzeniowe i swobodę ich poszerzania. Ponadto funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia spowoduje zaangażowanie państw członkowskich w różnych przypadkach, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy między Komisją i państwami członkowskimi.

W szczególności o każdej decyzji Komisji stwierdzającej jej zamiar skorzystania z prawa do wzywania przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji będzie się powiadamiać zainteresowane państwo lub państwa członkowskie. Ponadto w niniejszej inicjatywie ustanawia się mechanizmy wymiany informacji między Komisją i państwami członkowskimi w odniesieniu do wezwań do udzielenia informacji i odpowiedzi na te wezwania, bez uszczerbku dla obowiązków zachowania tajemnicy zawodowej.

Niniejsza inicjatywa jest również w tym zgodna z TFUE, że oczekuje się, iż Komisja będzie w stanie gromadzić informacje wymagane do wypełniania powierzonych jej zadań, zgodnie z odpowiednimi warunkami wynikającymi z kompetencji ustawodawczych.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek jest proporcjonalny w stosunku do realizowanych celów i nie wykracza poza to, co jest konieczne do ich osiągnięcia. Po pierwsze, musiałby zaistnieć poważny problem związany ze stosowaniem prawa UE w dziedzinach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia. Po drugie, środek dochodzeniowy, o którym mowa, ma być stosowany jako ostateczność, gdy żaden inny alternatywny sposób uzyskania informacji mających znaczenie przy rozwiązywaniu takiego problemu nie jest w stanie dać wyników. Po trzecie, Komisja będzie musiała wykazać, w oficjalnej decyzji, że takie informacje są niezbędne, aby zaradzić temu problemowi, że jest prawdopodobne, iż informacje te są łatwo dostępne dla adresatów

wezwań do udzielenia informacji, oraz że inne sposoby uzyskania informacji zawiodły. Po czwarte, wezwania do udzielenia informacji byłyby wąsko ukierunkowane, zarówno jeśli chodzi o długość tych wezwań, jak i liczbę respondentów. Przestrzeganie przez Komisję tych warunków podlegałoby kontroli sądowej ze strony TSUE. Ponadto ogólne obciążenie administracyjne jest zminimalizowane, zarówno dla przedsiębiorstw (dzięki wyłączeniu mikrojednostek i zminimalizowaniu wpływu na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) – zob. poniżej), jak i organów publicznych (poprzez unikanie nieskutecznych mechanizmów koordynacji działań Komisji i państw członkowskich przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej przejrzystości wobec tychże państw).

We wniosku zezwala się Komisji na nakładanie kar na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, które umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa nie stosują się do wezwań do udzielenia informacji lub do decyzji wydanych na podstawie proponowanego rozporządzenia. Kary nie mają na celu skorygowania jakiegokolwiek zachowania rynkowego przedsiębiorstw leżącego u podstaw danej sprawy. Zagrożenie karami ma być bodźcem sprawiającym, że adresaci wezwań do udzielenia informacji będą odpowiadać w terminie oraz w pełny, ścisły i niewprowadzający w błąd sposób. We wniosku określa się maksymalny poziom kar, które są ukształtowane na wzór zasad przyjętych w dziedzinie pomocy państwa, gdzie służą jako element odstrasżający. We wniosku nie wymaga się jednak od Komisji automatycznego nakładania kar na przedsiębiorstwa, które nie udzielają odpowiedzi, ani nie ustala się minimalnej kwoty kary, ponieważ Komisja musi przeprowadzić indywidualną ocenę danych przypadków z należyтым uwzględnieniem proporcjonalności, zwłaszcza w przypadku MŚP. Każda decyzja Komisji w sprawie nałożenia kar podlegać będzie kontroli sądowej.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie jest odpowiednim instrumentem, aby ustanowić przepisy, których celem jest polepszenie bezpośredniego dostępu Komisji do istotnych informacji¹². W istocie zarówno procedura prowadząca do wystosowania przez Komisję wezwania do udzielenia informacji, jak i możliwość nałożenia obowiązków na przedsiębiorstwa, w tym sankcji w zależności od przypadku, powinny zostać ustanowione w rozporządzeniu. W porównaniu z ewentualną harmonizacją przepisów krajowych poprzez dyrektywę z myślą o osiągnięciu tego samego celu, rozporządzenie przyniosłoby większą pewność prawa i byłoby w stanie zapewnić jednolitą interpretację. Niezależny instrument pozwoliłby również uniknąć kolizji z obowiązującymi instrumentami prawnymi, które nadają Komisji uprawnienia dochodzeniowe w innych dziedzinach polityki¹³.

¹² Zastosowanie art. 114 TFUE jako podstawy prawnej dla rozporządzenia zostało już zaakceptowane przez TSUE. Zob. sprawa C-270/12, pkt 97 i nast.

¹³ Np. rozporządzenie (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 248 z 24.9.2015). Rozporządzenie to ma inną podstawę prawną i inną procedurę ustawodawczą oraz zostało dostosowane do szczegółowych celów, etapów procedury i uprawnień Komisji w dziedzinie pomocy państwa.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*¹⁴, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami¹⁵

W okresie od dnia 2 sierpnia do dnia 7 listopada 2016 r. Komisja przeprowadziła konsultacje publiczne na temat niniejszej inicjatywy. Otrzymała 71 odpowiedzi: 44 z sektora przedsiębiorstw¹⁶; 16 od konsumentów, organizacji pozarządowych lub przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego; oraz 11 od organów publicznych. Uczestnicy pochodzili z 18 państw członkowskich UE (68), państwa EOG (1) i państwa spoza Europy (2). Odpowiedzi wykazały, że firmy często niechętnie dzielą się z organami publicznymi szczególnie chronionymi informacjami handlowymi, nie tylko gdy odpowiadają na konsultacje publiczne, lecz nawet wtedy, gdy są one potrzebne do poparcia zarzutów dotyczących naruszeń ich praw. Respondenci zgłaszali, że byliby skłonni przekazać Komisji informacje szczególnie chronione, gdyby zapewniono ich poufność i ograniczono obciążenie administracyjne. Szereg firm opowiadało się jednak jedynie za dobrowolnym udziałem w realizowaniu wniosków o udostępnienie danych.

Ponadto Komisja przeprowadziła ukierunkowane konsultacje z kilkoma wielkimi stowarzyszeniami przedsiębiorców, które wyraziły zastrzeżenia odnośnie do upoważnienia Komisji do żądania informacji od firm poza sferą prawa konkurencji. Stowarzyszenia te zgłosiły obawy dotyczące ochrony szczególnie chronionych danych handlowych, obciążenia administracyjnego oraz ewentualnych grzywien za brak odpowiedzi na wezwania do udzielenia informacji. Firmy dały wyraz swojej frustracji wynikającej z powolnego reagowania przez Komisję na przypadki, w których dochodzi do naruszeń przepisów UE przez państwa członkowskie.

Na forum grupy roboczej Rady ds. konkurencyjności oraz na posiedzeniach grupy wysokiego szczebla państwa członkowskie interesowały się warunkami, jakie musi spełnić Komisja, aby móc wzywać do udzielenia informacji, swoją rolę w tym procesie, wynikłym obciążeniem administracyjnym oraz proporcjonalnością wszelkich sankcji.

Uwzględniono w znacznej mierze sugestie zainteresowanych stron, w szczególności odnoszące się do apeli o umiarkowane korzystanie z przedmiotowego środka (co przekłada się na warunki (wstępne) dotyczące stosowania środka dochodzeniowego, w tym rolę państw członkowskich) oraz do obciążenia administracyjnego (na przykład możliwości wzywania do udzielenia jedynie takich informacji, które są łatwo dostępne dla firm udzielających odpowiedzi). Kwestie zabezpieczeń dotyczących ochrony informacji poufnych oraz kwestie kar za brak odpowiedzi rozwiązano w oparciu o ustalone praktyki w dziedzinie prawa konkurencji.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Komisja nie korzystała z żadnej konkretnej zewnętrznej wiedzy eksperckiej w przypadku tej inicjatywy.

¹⁴ Nie dotyczy.

¹⁵ Więcej informacji można znaleźć w załączniku 2 do oceny skutków.

¹⁶ Stowarzyszenia przedsiębiorców (31), w tym stowarzyszenia reprezentujące wyłącznie MŚP, oraz firmy (13), w tym MŚP i mikroprzedsiębiorstwa (9). Ogólnie rzecz biorąc, stowarzyszenia przedsiębiorców udzielające odpowiedzi reprezentowały ponad 20 milionów firm.

- **Ocena skutków**

W sprawozdaniu z oceny skutków wyjaśniono, w jaki sposób brak dostępu Komisji i państw członkowskich do wiarygodnych i dokładnych informacji na poziomie przedsiębiorstw stwarza problemy w sytuacjach, w których dostęp do takich informacji jest potrzebny, aby móc w stosownym czasie egzekwować przepisy dotyczące rynku wewnętrznego. W sprawozdaniu przeanalizowano ponadto, oprócz istniejącego scenariusza odniesienia, różne strategiczne warianty rozwiązania tego problemu, a mianowicie: 1) dobrowolną wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi i z Komisją oraz opracowanie wytycznych na temat gromadzenia informacji na poziomie przedsiębiorstw; 2) uchylenie przepisów krajowych uniemożliwiających organom państw członkowskich dzielenie się z Komisją i innymi państwami członkowskimi informacjami zgromadzonymi na poziomie przedsiębiorstw, którymi organy te już dysponują lub mogłyby uzyskać do nich dostęp; 3) wprowadzenie uzupełniających uprawnień dochodzeniowych na poziomie krajowym¹⁷, tak aby państwa członkowskie mogły gromadzić informacje na poziomie przedsiębiorstw we wszystkich przypadkach i dzielić się nimi z Komisją; 4) wprowadzenie środka dochodzeniowego stosowanego przez Komisję jako ostateczność, gdy mogą istnieć domniemane przeszkody dla funkcjonowania rynku wewnętrznego, a dostępne na poziomie przedsiębiorstw informacje, do których udzielenia się wzywa, są niezbędne do szybkiego i skutecznego podjęcia decyzji oraz nie można ich łatwo uzyskać innymi sposobami; oraz 5) połączenie wariantów 2 i 4. Warianty 2, 3 i 4 mają charakter legislacyjny. Warianty, z których zrezygnowano, obejmowały poszerzenie zakresu statystyki UE i wprowadzenie regularnych obowiązków sprawozdawczych dla firm.

Wprowadzenie środka dochodzeniowego stosowanego przez Komisję jako ostateczność (wariant 4) uznano za wybór najlepszej polityki w kategoriach pomocniczości i proporcjonalności, a jednocześnie za wariant najskuteczniejszy i najbardziej opłacalny. Wariant 4 pozwala uniknąć problemów z koordynacją i jurysdykcją występujących wtedy, gdy państwa członkowskie działały na własną rękę, rozpatrując sprawy o wymiarze transgranicznym. Dzięki niemu powinno być możliwe uzyskanie bardziej wiarygodnych informacji o niewłaściwym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. To z kolei umożliwiłoby Komisji i państwom członkowskim zapewnienie przestrzegania w większym stopniu przepisów dotyczących rynku wewnętrznego. Zwiększyłoby to zaufanie konsumentów do rynku wewnętrznego i przyczyniłoby się do realizacji jego potencjału. Lepszy dostęp do informacji powinien skutkować bardziej świadomym egzekwowaniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego na poziomie państw członkowskich, prowadząc do zmniejszenia liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Lepsze funkcjonowanie rynku wewnętrznego przyniosłoby korzyści przedsiębiorstwom i konsumentom: np. niższe bariery wejścia, większą konkurencję, większą konkurencyjność i łatwiejszą/tańszą ekspansję transgraniczną (i potencjalnie międzynarodową).

Łączne roczne koszty administracyjne dla przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw (tj. opracowywanie informacji na potrzeby sporządzania odpowiedzi i doradztwo prawne) szacuje się na 370 000–610 000 EUR¹⁸. Niewielkie dodatkowe koszty mogłyby powstać w związku z przedkładaniem odpowiedzi niepoufnych (tj. składanych w celu ochrony tajemnicy handlowej respondenta). Koszty wynikające z preferowanego wariantu dla państw członkowskich są

¹⁷ Wariant 3 zawiera w sobie również wariant 2.

¹⁸ Zakładając pięć wezwań do udzielenia informacji rocznie (lecz większą liczbę adresatów każdego wezwania).

nieistotne (zob. poniżej, pkt 4, uwagi dotyczące Komisji). W przypadku zastosowania preferowanego wariantu nie byłoby bezpośrednich kosztów społecznych ani środowiskowych.

Sprawozdanie z oceny skutków wraz ze streszczeniem¹⁹ przedłożono Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej. Rada początkowo wydała negatywną opinię w dniu 20 stycznia 2017 r., a następnie pozytywną opinię z zastrzeżeniami w dniu 23 marca 2017 r.²⁰. Rada zażądała dostosowania sprawozdania zgodnie z jej zaleceniami²¹. Sprawozdanie obecnie wyraźnie koncentruje się na celu, jakim jest zaradzenie brakowi istotnych informacji potrzebnych do zapewnienia stosowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego w tych szczególnych przypadkach, w których informacje te są niezbędne i w inny sposób niedostępne. Wyjaśniono w nim również lepiej warunki, jakie Komisja musi spełnić, zanim będzie mogła zastosować środek dochodzeniowy (zob. powyższy śródtytuł dotyczący proporcjonalności), w tym konieczność wykazania, że wymagane informacje są niedostępne z innych źródeł (aspekt „ostateczności”). Ponadto w sprawozdaniu lepiej przedstawiono opinie zainteresowanych stron²².

• **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wystosowując wezwania do udzielenia informacji do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw, Komisja jest zobowiązana do dokonania starannej selekcji adresatów wezwań, tak aby były one kierowane jedynie do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw będących w stanie przekazać wystarczająco istotne informacje (art. 5 ust. 3). Zwykle jedynie wielkie przedsiębiorstwa o silnej pozycji rynkowej albo znacznych obrotach będą w stanie przekazać Komisji istotne informacje. Inaczej niż MŚP, wielkie przedsiębiorstwa zwykle działają na większą skalę, a ich zaawansowana struktura organizacyjna umożliwia względnie łatwe wyszukanie żądanych informacji. W związku z powyższym obciążenie administracyjne i skutki dla tych przedsiębiorstw nie wydają się nieproporcjonalne.

MŚP teoretycznie mogą być zgodnie z niniejszym wnioskiem proszone o odpowiedź na wezwania do udzielenia informacji (np. w określonych sektorach lub na określonym rynku, gdzie mogą mieć silną pozycję rynkową). Jednakże z uwagi na skalę ich działalności gospodarczej przewiduje się, że prawdopodobnie nie będzie się to zdarzać często. Niemniej jednak, jeżeli skierowanie wezwania do udzielenia informacji do MŚP okaże się konieczne, wniosek zawiera postanowienia minimalizujące koszty przestrzegania przepisów: Komisja jest specjalnie zobowiązana do należytego uwzględnienia zasady proporcjonalności przy rozważaniu zakresu wezwań do udzielenia informacji kierowanych do MŚP (art. 5 ust. 3). Szacowany koszt odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji w przypadku jednego MŚP wynosi od 300 do 1 000 EUR, a ewentualny dodatkowy koszt doradztwa prawnego wynosi 1 000 EUR, co stanowi około 25 % szacowanych kosztów odpowiedzi w przypadku wielkiego przedsiębiorstwa.

¹⁹ <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia>

²⁰ *Ibid.*

²¹ Rada ds. Kontroli Regulacyjnej stwierdziła, że: „Sprawozdanie jest nadal niewystarczająco jasne i czasami niespójne, jeżeli chodzi o zakres inicjatywy. W kilku miejscach w sprawozdaniu SMIT jest wciąż przedstawiany jako rozwiązanie ogólnych problemów z dostępnością danych lub jako źródło informacji na potrzeby polityki związanej z jednolitym rynkiem, które nie wynikają z określonych braków w egzekwowaniu przepisów – jednak brak jest uzasadnienia powyższego stanowiska. 2) W sprawozdaniu podkreśla się wyraźnie, że przedmiotowy instrument byłby stosowany w ostateczności, lecz nie wskazano w nim jasno zabezpieczeń ani warunków, które mogłyby powodować wszczęcie dochodzeń. 3) Główne sprawozdanie wciąż nie odzwierciedla wystarczająco jasno opinii, odpowiednio, państw członkowskich i zainteresowanych przedsiębiorstw”.

²² Dodatkowe wyjaśnienia na temat dokonanych dostosowań znajdują się w sprawozdaniu z oceny skutków.

Mikrojednostki są wyłączone z zakresu niniejszego wniosku, aby uniknąć nakładania na nie nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych, w szczególności z uwagi na to, że jest mało prawdopodobne, aby były one w stanie przekazać wystarczająco istotne informacje.

Firmy niezależnie od ich wielkości skorzystają wskutek lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego, dzięki bardziej ukierunkowanym działaniom w zakresie egzekwowania przepisów prowadzonym przez Komisję i państwa członkowskie w celu zapewnienia stosowania prawa UE, między innymi w dziedzinie rynku wewnętrznego.

W niniejszym wniosku nie zaleca się żadnego szczególnego formatu ani kanału komunikacji do celów przetwarzania wezwań do udzielenia informacji; jest on neutralny w odniesieniu do rozwoju technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT).

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Zawiera on zabezpieczenia i gwarancje w należyty sposób uwzględniające uzasadniony interes przedsiębiorstw, jakim jest ochrona ich tajemnicy handlowej: w art. 7 (ochrona informacji poufnych) i w art. 16 (tajemnica zawodowa) wniosku (zob. art. 7 Karty). We wniosku przestrzega się również prawa do ochrony danych osobowych (zob. art. 8 Karty); jest on także zgodny z zasadami dostępu do dokumentów będących w posiadaniu Komisji (zob. art. 41 Karty). Wniosek został opracowany z poszanowaniem prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (zob. art. 47 Karty), jako że adresaci wezwań do udzielenia informacji mogą się od nich odwoływać przed TSUE. Przepisy dotyczące ewentualnego nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych nie naruszają prawa do domniemania niewinności oraz proporcjonalności kar (zob. art. 48 i 49 Karty).

4. WPŁYW NA BUDŻET

Niniejszą inicjatywą nie tworzy się nowego systemu egzekwowania przepisów, który miałby być stosowany przez Komisję. Zamiast tego udostępnia się Komisji specjalny środek dochodzeniowy stosowany jako ostateczność w ramach istniejących procedur i działań na rzecz egzekwowania przepisów. Szacuje się, że Komisja mogłaby ponosić roczne koszty gromadzenia i analizowania danych wynoszące od 120 000 do 430 000 EUR, zakładając wystosowanie pięciu wezwań do udzielenia informacji rocznie²³. Wskazane powyżej koszty Komisji nie wymagałyby żadnych nowych środków budżetowych, jedynie przegrupowania już zatrudnionych pracowników i istniejącej infrastruktury.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komisja będzie monitorować stosowanie rozporządzenia, aby ocenić jego skuteczność i proporcjonalność. Oprze się przy tym na następujących kryteriach: stosowaniu rozporządzenia jedynie na zasadzie wyjątku, współpracy adresatów wezwań do udzielenia informacji przy przekazywaniu tychże informacji oraz jakości zgromadzonych informacji. Komisja będzie rejestrować niezbędne dane w tym zakresie (np. częstotliwość stosowania przedmiotowego narzędzia w skali roku, obszary rynku wewnętrznego oraz przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, których dotyczyły wezwania, terminowość, kompleksowość, ścisłość i jakość odpowiedzi, odsetek uzyskanych odpowiedzi, fakt, czy stosowanie narzędzia

²³

Komisja nie jest zobowiązana do stosowania przedmiotowego środka dochodzeniowego.

doprowadziło do lepszego egzekwowania przepisów przez Komisję). Po wystosowaniu wezwań będzie ona przeprowadzać dobrowolne ankiety w celu uzyskania informacji zwrotnych od firm, których dotyczyły wezwania, aby zbadać ich opinię o całym procesie. Komisja będzie ponadto monitorować użyteczność omawianego narzędzia (np. wskaźnik skuteczności postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, informacje zwrotne od zainteresowanych stron na temat przedmiotowej kwestii). Wyniki tych działań monitorujących byłyby oceniane po pięciu latach stosowania rozporządzenia. Co dwa lata Komisja musi sporządzić sprawozdanie ze stosowania rozporządzenia.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W rozdziale I (przepisy ogólne) przedstawiono przedmiot, zakres i definicje (art. 1–4). Nadaje się w nim Komisji (w art. 4) prawo bezpośredniego wzywania przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji w celu zaradzenia poważnemu problemowi związanemu ze stosowaniem prawa Unii, który zagraża realizacji ważnego celu polityki Unii.

W rozdziale II określono warunki i procedurę dotyczące wzywania do udzielenia informacji. Art. 5 ogranicza prawo Komisji do działania jedynie w ostateczności: gdy nie może ona uzyskać informacji z innych źródeł w odpowiedni, wystarczający lub terminowy sposób. Komisja musi przyjąć uprzednią decyzję stwierdzającą zamiar skorzystania przez nią ze wspomnianego prawa, w której zawarte zostaną wyjaśnienia dotyczące domniemanego poważnego problemu, poszukiwanych informacji, wskazanie, dlaczego takie informacje są potrzebne i dlaczego inne środki uzyskania takich informacji zawiodły, oraz kryteria wyboru adresatów wezwań do udzielenia informacji (którymi nie mogą być mikrojednostki). Komisja jest uprawniona do wzywania do udzielenia jedynie takich informacji, których adresat wezwania jest w stanie udzielić. Zainteresowane państwo lub państwa członkowskie będą adresatami uprzedniej decyzji, a Komisja jest zobowiązana do niezwłocznego powiadomienia ich o tejże decyzji. W art. 6 przewidziano procedurę postępowania w przypadku wzywania do udzielenia informacji: Komisja może wzywać przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw do udzielenia informacji w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji i musi poinformować państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba odbiorcy wezwania. W przypadku gdy Komisja wszczyna oficjalne postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, jest ona zobowiązana do przekazania państwu członkowskiemu, którego dotyczy to postępowanie, kopii wszystkich wezwań do udzielenia informacji wydanych w związku z tym postępowaniem, niezależnie od tego, gdzie znajduje się siedziba przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw. Art. 7 dotyczy odpowiedzi na wezwania do udzielenia informacji i ochrony informacji poufnych. Jego przepisy zobowiązują w szczególności Komisję do przesłania otrzymanych odpowiedzi państwu członkowskiemu, którego dotyczy wezwanie, jeżeli mają one znaczenie dla oficjalnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE przeciwko danemu państwu członkowskiemu. Jeżeli dana odpowiedź zawiera informacje, które nie powinny zostać ujawnione temu państwu członkowskiemu, Komisja przesyła jedynie jawną wersję przekazanych informacji. W art. 8 ogranicza się możliwość wykorzystania zgromadzonych informacji jedynie do celu określonego w art. 4.

W rozdziale III (art. 9–13) ustanowiono przepisy dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych, nakładanych w przypadku gdy respondent przekazuje nieścisłe lub wprowadzające w błąd informacje, lub gdy w odpowiedzi na wezwanie mające postać oficjalnej decyzji Komisji przekazuje niepełne informacje bądź w ogóle ich nie przekazuje. Przepisy te zredagowano na wzór rozporządzenia (UE) 2015/1589 obowiązującego w dziedzinie pomocy państwa.

W rozdziale IV (przepisy końcowe – art. 14–19) ustanowiono przepisy dotyczące przedłużania terminów, publikacji decyzji Komisji, obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przez państwa członkowskie, ochrony danych (urzędnicy UE są już związani podobnymi obowiązkami na mocy art. 339 TFUE) oraz obowiązków sprawozdawczych spoczywających na Komisji i wejścia w życie rozporządzenia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

określające warunki i procedurę, zgodnie z którymi Komisja może wzywać przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw do udzielenia informacji związanych z rynkiem wewnętrznym i powiązanymi dziedzinami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 91, 100, 114, 192, art. 194 ust. 2 i art. 337,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁴,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²⁵,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) ustanowienie rynku wewnętrznego jest jednym z głównych celów, które Unia ma osiągnąć we współpracy z państwami członkowskimi. Na podstawie art. 26 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia przyjmuje środki w celu ustanowienia lub zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego. Na mocy art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. Rynek wewnętrzny stworzył nowe możliwości i korzyści skali dla europejskich przedsiębiorstw, powstały dzięki niemu miejsca pracy, konsumenci mają większy wybór i niższe ceny, a obywatele europejscy mogą mieszkać, uczyć się i pracować w całej Unii. Pomimo wszystkich poczynionych postępów wciąż utrzymują się istotne trudności w ustanowieniu i funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, a obywatele europejscy i europejskie przedsiębiorstwa nie są w stanie czerpać z niego pełnych korzyści. W niektórych przypadkach niepełne informacje mające wpływ na działania Komisji związane ze stosowaniem prawa Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego zwiększają ryzyko powstania trudności w handlu na rynku wewnętrznym, spowodowanych nieskoordynowanymi krajowymi działaniami w zakresie egzekwowania przepisów lub niejednolitym opracowywaniem krajowych rozwiązań regulacyjnych w odpowiedzi na te problemy.
- (2) Na mocy art. 337 TFUE Komisja jest uprawniona – w granicach i na warunkach, które Rada może określić, stanowiąc zwykłą większością głosów – do gromadzenia wszelkich informacji w celu wypełnienia powierzonych jej zadań. Jednakże w sprawie

²⁴ Dz.U. C z, s. .

²⁵ Dz.U. C z, s. .

C-490/10, Parlament Europejski przeciwko Radzie, Trybunał wyjaśnił, że w przypadku gdy gromadzenie informacji przyczynia się bezpośrednio do osiągnięcia celów danej polityki Unii Europejskiej, akt ustanawiający warunki takiego gromadzenia musi opierać się na podstawie prawnej, która dotyczy tej polityki. W niniejszym rozporządzeniu przewidziano nie tylko ramy, w obrębie których Komisja może gromadzić informacje od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw, lecz również środki egzekwowania wezwań do udzielenia informacji. W związku z powyższym, uwzględniając w pełni fakt, że Komisja czerpie swoje uprawnienia do gromadzenia informacji bezpośrednio z Traktatu, niniejsze rozporządzenie powinno opierać się, oprócz art. 337 TFUE, na postanowieniach art. 43 ust. 2, art. 91, 100, 192 i art. 194 ust. 2 TFUE, jak również art. 114 TFUE, który przewiduje przyjęcie środków niezbędnych do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, również w sytuacjach, gdy różnice pomiędzy przepisami krajowymi są tak duże, że utrudniają korzystanie z podstawowych wolności, lub gdy konieczne jest zapobieżenie powstaniu trudności w ustanowieniu i funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

- (3) Wykrywanie takich trudności oraz, w stosownych przypadkach, stawianie im czoła w skuteczny i efektywny sposób wymaga dostępu w odpowiednim czasie do kompleksowych, ścisłych i wiarygodnych informacji ilościowych i jakościowych. Ma to w szczególności miejsce, gdy Komisja działa jako strażnik Traktatów na podstawie art. 17 ust. 1 TUE, w którym powierzono Komisji zadania zapewnienia stosowania Traktatów i środków przyjętych na ich podstawie przez instytucje oraz nadzorowania stosowania prawa Unii. Jak ustalił Trybunał Sprawiedliwości przy wielu okazjach związanych z postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, to Komisja odpowiada za przedstawienie Trybunałowi Sprawiedliwości wszystkich stosownych informacji faktycznych mających dowodzić istnienia wspomnianego uchybienia. Takie informacje mogą w niektórych przypadkach obejmować informacje rynkowe, potrzebne po to, aby Trybunał Sprawiedliwości mógł ustalić, czy doszło do naruszenia prawa Unii.
- (4) Komisja sama w sobie nie posiada ogólnych uprawnień do prowadzenia dochodzeń pomagających jej w egzekwowaniu prawa Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego. Istniejące uprawnienia do prowadzenia dochodzeń dotyczące reguł konkurencji, ustanowione w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1/2003²⁶, rozporządzeniu Rady (WE) nr 139/2004²⁷ i rozporządzeniu Rady (UE) 2015/1589²⁸, są ograniczone ich podstawą prawną do określonych obszarów i nie pozwalają na gromadzenie i wykorzystywanie zgromadzonych informacji do celów innej polityki związanej z rynkiem wewnętrznym.
- (5) Jak uznał Trybunał Sprawiedliwości, Komisja, egzekwując prawo Unii, aczkolwiek może oprzeć się na charakterystycznych okolicznościach danej sprawy, to jednak jest w głównej mierze uzależniona od informacji przedstawianych przez skarżących, przez organy publiczne i podmioty prywatne oraz przez zainteresowane państwa członkowskie. Zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE państwa członkowskie mają obowiązek, jak

²⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).

²⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 32 z 5.2.2004, s. 1).

²⁸ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 9).

wielokrotnie przypominał Trybunał Sprawiedliwości, ułatwiać Komisji wypełnianie jej zadań, w tym w szczególności zadań wynikających z pełnionej przez nią roli strażnika Traktatów. Państwa członkowskie nie zawsze jednak mogą mieć dostęp do stosownych informacji rynkowych, których Komisja potrzebuje do wypełniania swoich zadań, bądź też ich przepisy krajowe dotyczące gromadzenia informacji mogą im uniemożliwiać ujawnienie zgromadzonych informacji.

- (6) Aby uzupełnić informacje otrzymane od państw członkowskich, Komisja liczy na dobrowolną współpracę zainteresowanych stron, a w szczególności skarżących. Jednakże w niektórych skomplikowanych przypadkach o wymiarze transgranicznym, aby przeprowadzić rzetelną analizę, Komisja musiałaby uzupełnić informacje otrzymane z tych źródeł, aby zapewnić, przykładowo, ich pełną ścisłość lub porównywalny format informacji otrzymanych z różnych państw członkowskich. Co więcej, Komisja nie zawsze może polegać na oficjalnych danych statystycznych na potrzeby działań w zakresie egzekwowania, ponieważ dane te są przedstawiane z opóźnieniem czasowym i czasami mogą nie być wystarczająco szczegółowe lub zdezagregowane do celów rozpatrywania poszczególnych spraw.
- (7) Mimo że obecne ramy regulacyjne dotyczące sposobów uzyskiwania przez Komisję informacji wykorzystywanych do zaradzenia trudnościom w ustanowieniu i funkcjonowaniu rynku wewnętrznego w ogromnej większości przypadków działają skutecznie, problemy pojawiają się w konkretnych sytuacjach, w których w krótkim czasie niezbędne są szczegółowe, porównywalne, aktualne i często poufne określone dane rynkowe. Rzetelna analiza ekonomiczna jest w istocie szczególnie właściwa przy ocenie występowania trudności w ustanowieniu i funkcjonowaniu rynku wewnętrznego w skomplikowanych przypadkach o wymiarze transgranicznym, zwłaszcza gdy przypadki te dotyczą szybko rozwijających się rynków, nowych rodzajów działalności gospodarczej lub nowych modeli biznesowych podważających aktualne założenia ekonomiczne. Przeprowadzenie w całości takiej oceny może jednak okazać się trudne przy braku wystarczających i porównywalnych informacji. To sprawia, że zadanie Komisji polegające na zapewnieniu stosowania prawa Unii staje się trudniejsze w tych szczególnych sytuacjach.
- (8) W przypadku gdy jedynie od uczestników rynku można w stosownym terminie uzyskać szczegółowe, porównywalne, aktualne i często poufne informacje rynkowe, wydaje się zatem właściwe upoważnienie Komisji, w ostateczności oraz w granicach i na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, do wzywania przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw do bezpośredniego udzielenia jej, w stosownym terminie, kompleksowych, ścisłych i wiarygodnych rynkowych informacji ilościowych i jakościowych, jeżeli inne źródła informacji okazały się niedostępne, niewystarczające lub nieodpowiednie. W tym celu Komisja powinna najpierw przyjąć decyzję stwierdzającą, dlaczego inne sposoby uzyskania niezbędnych informacji okazały się nieskuteczne. Przyjmuje się, że pojęcie przedsiębiorstwa ma takie samo znaczenie jak w innych dziedzinach prawa UE, a w szczególności prawa konkurencji.
- (9) Aby zapewnić udział państw członkowskich w funkcjonowaniu niniejszego rozporządzenia, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy między Komisją i państwami członkowskimi ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE, należy przewidzieć, że o każdej decyzji Komisji stwierdzającej zamiar skorzystania przez nią z uprawnienia do wzywania przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji na mocy niniejszego rozporządzenia powiadamia się niezwłocznie dane państwo członkowskie lub państwa członkowskie.

- (10) Celem takiego upoważnienia nie jest nadanie Komisji nowych uprawnień w zakresie egzekwowania przepisów, takich jak w szczególności prawo do ścigania naruszeń prawa Unii w obszarze rynku wewnętrznego przez indywidualnych uczestników rynku. Tym celem jest zapewnienie Komisji dodatkowej możliwości ustalania faktów, w przypadku gdy jest to wymagane wyłącznie w celu wypełnienia zadania powierzonego Komisji na mocy TFUE, polegającego na zapewnieniu stosowania prawa Unii w odniesieniu do celu, jakim jest ustanowienie i zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego. W interesie ustanowienia w pełni funkcjonującego rynku wewnętrznego należy wyjaśnić, że takie upoważnienie obejmuje również te sektory gospodarki w obrębie rynku wewnętrznego, dla których przewidziano w TFUE wspólne polityki: rolnictwo i rybołówstwo (z wyłączeniem ochrony żywych zasobów morza), transport, środowisko i energetykę.
- (11) Aby wspomniany środek dochodzeniowy był skuteczny, informacje, o których udzielenie się występuje, powinny dotyczyć stosowania odpowiednich przepisów prawa Unii. Mogą to być, przykładowo, dane faktyczne na temat rynku, obejmujące strukturę kosztów, politykę cenową, charakterystykę produktów lub usług bądź rozmieszczenie geograficzne klientów i dostawców. Innym przykładem może być również przeprowadzona przez przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw oparta na faktach analiza funkcjonowania rynku wewnętrznego, na przykład w odniesieniu do postrzeganych barier regulacyjnych i barier wejścia lub kosztów operacji transgranicznych. Aby zminimalizować koszty udzielania odpowiedzi na wezwania do udzielenia informacji, wezwania te powinny dotyczyć jedynie tych informacji, którymi prawdopodobnie dysponuje dane przedsiębiorstwo lub dany związek przedsiębiorstw.
- (12) Wystosowując wezwania do udzielenia informacji do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw, Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia starannej selekcji adresatów wezwań, tak aby były one kierowane jedynie do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw będących w stanie przekazać wystarczająco istotne informacje, zwłaszcza do większych przedsiębiorstw w odpowiednich państwach członkowskich. Celem wspomnianych wezwań jest rozwiązanie przypuszczalnego, tj. wynikającego z dostępnych informacji, poważnego problemu związanego ze stosowaniem prawa Unii w dziedzinach rynku wewnętrznego, rolnictwa i rybołówstwa (z wyłączeniem ochrony żywych zasobów morza), transportu, środowiska i energetyki. Nie jest ich celem ściganie przedsiębiorstw za jakiegokolwiek ewentualne zachowania leżące u podstaw tego problemu. W związku z powyższym sankcje przewidziane w niniejszym akcie mają w zamiarze odnosić się wyłącznie do dwóch przypadków. Dotyczą one jedynie umyślnego lub powstałego w wyniku rażącego niedbalstwa braku odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji oraz umyślnej lub udzielonej w wyniku rażącego niedbalstwa nieprawdziwej, niepełnej lub wprowadzającej w błąd odpowiedzi. Zgromadzone informacje, o ile są istotne, mogłyby również być wykorzystywane do uzyskania wglądu w sytuacje, w których przedsiębiorstwa oceniają, że przestrzeganie przepisów jest trudne – po to, aby usprawnić właściwe stosowanie przepisów dotyczących rynku wewnętrznego. Aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla mikrojednostek, które i tak najprawdopodobniej nie są w stanie przekazać wystarczająco istotnych informacji, należy uniemożliwić Komisji wystosowywanie wezwań do udzielenia informacji skierowanych do tej kategorii przedsiębiorstw. Kierując wezwania do udzielenia informacji do małych i średnich jednostek, Komisja powinna w należyty sposób uwzględniać zasadę proporcjonalności. Jest mało prawdopodobne, aby MŚP mogły działać na większą skalę umożliwiającą im znaczny wpływ na wyniki rynkowe, jednakże informacje uzyskane od MŚP mogłyby okazać się dla Komisji cennym

źródłem wiedzy na temat trudności związanych z ustanowieniem i funkcjonowaniem rynku wewnętrznego. Informacje łatwo dostępne dla MŚP mogą mieć wyrywkowy charakter, lecz mimo to mogą być dla Komisji ostrzeżeniem o trudnościach, jakich doświadczają MŚP na jednolitym rynku. W zwykłych okolicznościach MŚP nie ponoszą i nie powinny ponosić żadnych znacznych dodatkowych kosztów gromadzenia danych w odpowiedzi na wspomniane wezwania. Z uwagi na ich relatywnie słabszą pozycję przetargową w łańcuchach wartości MŚP mogą być bardziej skłonne do udzielania informacji w ramach procedury zapewniającej im należyte poszanowanie poufności i anonimowości. Zarządzenie trudnościom w ustanowieniu i funkcjonowaniu jednolitego rynku mogłoby przynieść korzyści zwłaszcza MŚP, ponieważ często właśnie małe innowacyjne firmy napotykają największe bariery, próbując rozpocząć i rozwinąć działalność na jednolitym rynku. Przez wzgląd na spójność i pewność prawa należy stosować definicje „mikrojednostki”, „małej jednostki” i „średniej jednostki” ustanowione w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE²⁹.

- (13) W trosce o zapewnienie jednolitego stosowania prawa Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego, jak również rolnictwa, rybołówstwa (z wyłączeniem ochrony żywych zasobów morza), transportu, środowiska i energetyki, konieczne jest ustanowienie mechanizmów wymiany informacji między Komisją a państwami członkowskimi w odniesieniu do wezwań o udzielenie informacji oraz, w stosownych przypadkach, do odpowiedzi na takie wezwania, bez uszczerbku dla obowiązków zachowania tajemnicy zawodowej.
- (14) Środek dochodzeniowy przewidziany w niniejszym rozporządzeniu jest szczególnie użyteczny przy zapewnianiu przez Komisję stosowania prawa Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego. Jest również użyteczny przy wszelkich późniejszych działaniach w zakresie egzekwowania przepisów prowadzonych przez zainteresowane państwa członkowskie, które to działania wymagałyby wykorzystania stosownych informacji zgromadzonych dzięki zastosowaniu tego środka i ujawnionych przez Komisję zainteresowanym państwom członkowskim. Ponadto w przypadku gdy występują trudności w stosowaniu obowiązujących przepisów, w tym w sytuacjach gdy przedsiębiorstwa nie są w stanie przestrzegać przepisów ze względu na brak jasności prawa, wspomniany środek dochodzeniowy mógłby być również użyteczny po stwierdzeniu, że wykorzystanie innych środków i źródeł stosownych informacji okazało się nieodpowiednie, i mógłby się przyczynić do powstania lub opracowania rozwiązań regulacyjnych. Nie należy również zezwalać na wykorzystywanie takich informacji do innych celów, w szczególności do stosowania reguł konkurencji określonych w TFUE, bez uszczerbku dla możliwości ponownego wykorzystania informacji podanych do wiadomości publicznej.
- (15) Komisja powinna mieć możliwość egzekwowania stosowania się do wezwań o udzielenie informacji kierowanych przez nią do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, w razie potrzeby przy pomocy proporcjonalnych grzywien i okresowych kar pieniężnych nakładanych w drodze decyzji. Ustalając kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych, Komisja powinna w należyty sposób uwzględniać

²⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

zasadę proporcjonalności (w tym aspekty adekwatności), w szczególności w odniesieniu do małych i średnich jednostek. Należy zabezpieczyć prawa stron wzywanych do udzielenia informacji, umożliwiając im przedstawienie swojego stanowiska przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji nakładającej grzywny lub okresowe kary pieniężne.

- (16) Uwzględniając w należyty sposób zasadę proporcjonalności (w tym aspekty adekwatności), należy dać Komisji możliwość zmniejszenia okresowych kar pieniężnych lub całkowitego odstąpienia od ich pobrania, jeżeli adresaci wezwań przekażą wymagane informacje, aczkolwiek po upływie ostatecznego terminu. Przez wzgląd na pewność prawa należy również przewidzieć terminy przedawnienia dotyczące nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.
- (17) Zgodnie z art. 261 TFUE Trybunał Sprawiedliwości powinien mieć nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do decyzji, na mocy których Komisja nakłada grzywny lub okresowe kary pieniężne na podstawie niniejszego rozporządzenia, co oznacza, że może on uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć grzywnę lub okresową karę pieniężną nałożoną przez Komisję.
- (18) W trosce o przejrzystość i pewność prawa należy podawać do wiadomości publicznej informacje o decyzjach Komisji. Publikując i przetwarzając takie informacje, Komisja powinna przestrzegać zasad tajemnicy zawodowej, w tym ochrony wszelkich informacji poufnych, zgodnie z art. 339 TFUE.
- (19) Ujawnienie informacji o działalności gospodarczej danego przedsiębiorstwa może wyrządzić mu poważną szkodę. Komisja powinna zatem w należyty sposób uwzględniać uzasadnione interesy przedsiębiorstw, w szczególności ochronę ich tajemnic handlowych. Aby zapewnić zgodne z art. 339 TFUE traktowanie tajemnic handlowych i innych informacji poufnych przekazywanych Komisji, wszystkie przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw przedkładające informacje powinny jasno określić, które informacje uznają za poufne i dlaczego są one poufne. Komisja nie powinna mieć możliwości ujawniania państwu członkowskiemu, do którego odnosi się wezwanie, informacji poufnych przekazanych przez takich respondentów, chyba że uzyskała ich uprzednią zgodę na takie ujawnienie tychże informacji. Respondent, którego to dotyczy, powinien być zobowiązany do dostarczenia Komisji odrębnej niepoufnej wersji informacji, którą można ujawnić danemu państwu członkowskiemu. W przypadku, gdy nie wydaje się, aby informacje oznaczone jako poufne były objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, powinien istnieć mechanizm, zgodnie z którym Komisja mogłaby decydować o zakresie, w jakim takie informacje mogą zostać ujawnione. W każdej decyzji o odrzuceniu wniosku o zachowanie poufności danych informacji należy wskazać okres, z upływem którego mogą one zostać ujawnione, tak aby respondent mógł skorzystać z wszelkich dostępnych mu środków ochrony sądowej, łącznie ze środkami tymczasowymi. Należy zabezpieczyć prawa respondenta, umożliwiając mu przedstawienie swojego stanowiska przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji o odrzuceniu wniosku o zachowanie poufności.
- (20) Ze względu na wyjątkowość środka dochodzeniowego przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu oraz w celu monitorowania proporcjonalności jego stosowania Komisja co dwa lata sporządza sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia i przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (21) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Celem

niniejszego rozporządzenia jest w szczególności zapewnienie pełnego poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do ochrony danych osobowych, prawa do dobrej administracji, a zwłaszcza dostępu do akt przy jednoczesnym poszanowaniu tajemnicy handlowej, prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, prawa do obrony oraz zasad legalności i proporcjonalności kar.

- (22) W przypadku gdy środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu pociągają za sobą przetwarzanie danych osobowych, powinno się ono odbywać zgodnie z prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych, a w szczególności z dyrektywą 95/46/WE³⁰. Jeżeli chodzi o przetwarzanie danych osobowych przez Komisję i w ramach niniejszego rozporządzenia, musi być ono zgodne z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady³¹.
- (23) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ułatwienie Komisji dostępu do informacji rynkowych niezbędnych do wypełniania jej zadań w celu osiągnięcia sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, lecz ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tymże artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (24) Niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na uprawnienia dochodzeniowe państw członkowskich. Celem niniejszego rozporządzenia nie jest zmiana, ograniczenie ani unieważnienie uprawnień dochodzeniowych nadanych już Komisji lub organom, urzędom i agencjom Unii na mocy innych unijnych instrumentów prawnych. Niniejsze rozporządzenie nie powinno w szczególności wpływać na uprawnienia dochodzeniowe Komisji związane ze stosowaniem reguł konkurencji niezbędnych dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (25) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu [...] r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące:

³⁰ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995).

³¹ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- a) warunków, na jakich Komisja może wzywać przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw do przekazania informacji wymaganych do wykonania zadań powierzonych Komisji w związku z dziedzinami, o których mowa w art. 2;
 - b) procedury, którą należy stosować, wzywając do udzielenia takich informacji.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się, nie naruszając innych przepisów umożliwiających Komisji lub organom, urzędom bądź agencjom Unii gromadzenie informacji lub wzywanie do udzielenia informacji.

Artykuł 2

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w następujących dziedzinach:

- 1) rynek wewnętrzny, o którym mowa w art. 26 ust. 2 Traktatu;
- 2) rolnictwo i rybołówstwo, z wyłączeniem ochrony żywych zasobów morza;
- 3) transport;
- 4) środowisko;
- 5) energetyka.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „mikrojednostka” oznacza przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2013/34/UE;
- 2) „mała jednostka” oznacza przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2013/34/UE;
- 3) „średnia jednostka” oznacza przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 3 ust. 3 dyrektywy 2013/34/UE.

Artykuł 4

Uprawnienie do wzywania przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji

W przypadku gdy poważny problem związany ze stosowaniem prawa Unii zagraża realizacji ważnego celu polityki Unii, Komisja może wzywać przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw do udzielenia informacji, jak przewidziano w rozdziale II, w celu zaradzenia wyżej wymienionemu problemowi.

Rozdział II

Warunki i procedura dotyczące wzywania do udzielenia informacji

Artykuł 5

Warunki

1. Komisja korzysta z przewidzianego w art. 4 uprawnienia do wzywania przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji jedynie wtedy, gdy dostępne Komisji informacje wymagane w celu, o którym mowa w art. 4, nie są wystarczające lub odpowiednie i nie można ich uzyskać w stosownym terminie z następujących powodów:
 - a) informacji nie można uzyskać z publicznie dostępnego źródła; oraz
 - b) informacje nie zostały przekazane przez państwo członkowskie na wezwanie Komisji; lub
 - c) informacje nie zostały przekazane przez osobę prawną lub fizyczną.
2. Przed wezwaniem do udzielenia informacji zgodnie z art. 6 Komisja przyjmuje decyzję stwierdzającą zamiar skorzystania przez nią z uprawnienia do wzywania przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw do udzielenia informacji na mocy niniejszego rozporządzenia.

Decyzja ta zawiera następujące elementy:

- a) zwięzły opis domniemanego poważnego problemu o skali transgranicznej związanego ze stosowaniem prawa Unii oraz powodów sprawiających, że problem ten zagraża realizacji ważnego celu polityki Unii;
- b) zwięzły opis informacji, o udzielenie których zamierza się wystąpić;
- c) uzasadnione wyjaśnienie, dlaczego te informacje są niezbędne do celów, o których mowa w art. 4;
- d) uzasadnione wyjaśnienie, dlaczego inne sposoby uzyskania tych informacji okazały się niewystarczające lub nieodpowiednie, lub też dlaczego nie można ich było do tej pory uzyskać w stosownym terminie;
- e) kryteria wyboru adresatów wezwań do udzielenia informacji.

Decyzja skierowana jest do danego państwa członkowskiego lub do danych państw członkowskich. Komisja niezwłocznie powiadamia dane państwo członkowskie lub dane państwa członkowskie.

3. Przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, których dotyczy wezwanie, o którym mowa w art. 4, są zobowiązane do przekazania jedynie tych informacji, którymi dysponują.

Komisja w należyty sposób uwzględnia zasadę proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich jednostek.

Artykuł 6

Wezwanie do udzielenia informacji skierowane do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw

1. W przypadkach przewidzianych w art. 4 i na warunkach określonych w art. 5 Komisja może w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji wezwać przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw do przekazania informacji.

Wybierając adresatów wezwań do udzielenia informacji, Komisja zmierza do zapewnienia, by takie wezwania były kierowane jedynie do przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw będących w stanie przekazać istotne informacje.

Komisja nie kieruje wezwań do udzielenia informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem do mikrojednostek, chyba że są one częścią grupy przedsiębiorstw kwalifikującej się co najmniej jako mała grupa zdefiniowana w art. 6 ust. 5 dyrektywy 2013/34/UE.

2. W zwykłym wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, podaje się podstawę prawną i cel wezwania, określa, jakie informacje są wymagane, oraz wyznacza odpowiedni termin, w którym należy przekazać informacje. Poucza się w nim także o grzywnach przewidzianych w art. 9 ust. 1 za przekazanie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.
3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, podaje się podstawę prawną i cel wezwania, określa, jakie informacje są wymagane, oraz wyznacza odpowiedni termin, w którym należy przekazać informacje. Informuje się w niej także o grzywnach przewidzianych w art. 9 ust. 1 oraz o okresowych karach pieniężnych przewidzianych w art. 9 ust. 2, stosownie do przypadku.

W decyzji poucza się ponadto o prawie przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw do wniesienia odwołania od decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Dane przedsiębiorstwa i związki przedsiębiorstw mogą zwracać się o przedłużenie terminu zgodnie z art. 14.

4. Komisja przekazuje jednocześnie kopię zwykłego wezwania lub decyzji, o których mowa w niniejszym artykule, państwu członkowskiemu, na którego terytorium znajduje się siedziba przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw.

W przypadku gdy Komisja wszczyna oficjalne postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, przekazuje państwu członkowskiemu, którego dotyczy to postępowanie, kopie wszystkich zwykłych wezwań lub decyzji, o których mowa w niniejszym artykule, wydanych w związku z tym postępowaniem, niezależnie od tego, gdzie znajduje się siedziba przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw.

5. Decyzje, o których mowa w ust. 1, skierowane są do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, których dotyczą. Komisja niezwłocznie powiadamia adresata o decyzji.

Artykuł 7

Odpowiedzi na wezwania do udzielenia informacji i ochrona informacji poufnych

1. Przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw przekazujące informacje w odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji wystosowane przez Komisję na podstawie art. 5 przedkładają Komisji odpowiedzi w jasny, wyczerpujący i ścisły sposób.
2. Komisja umożliwia adresatowi wskazanie, które informacje są jego zdaniem objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

Przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw przekazujący informacje na podstawie art. 5 wyraźnie wskazuje informacje, które uważa za poufne, podając uzasadnienie wniosku o zachowanie poufności, oraz przekazuje Komisji oddzielną, jawną wersję przekazanych informacji. Jeżeli informacje mają być przekazane w określonym terminie, ten sam termin ma zastosowanie do przekazania wersji jawnej.

3. Komisja przesyła otrzymane odpowiedzi państwu członkowskiemu, którego dotyczy wezwanie, jeżeli mają one znaczenie dla oficjalnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE przeciwko danemu państwu członkowskiemu. Jeżeli odpowiedź otrzymana na podstawie niniejszego artykułu zawiera informacje, które nie powinny zostać ujawnione temu państwu członkowskiemu, Komisja przesyła jedynie jawną wersję przekazanych informacji.
4. Komisja sprawdza, czy wniosek o zachowanie poufności przekazanych informacji składany na podstawie ust. 2 akapit drugi przez przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw udzielające odpowiedzi na wezwanie jest uzasadniony i proporcjonalny.

Po umożliwieniu zainteresowanemu przedsiębiorstwu lub związkowi przedsiębiorstw przedstawienia swojego stanowiska Komisja może podjąć decyzję stwierdzającą, że informacje, o zachowanie poufności których wnioskowano, nie są objęte ochroną, i ustalającą datę, po której informacje te mają być ujawnione. Okres ten nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

O decyzji tej powiadamia się niezwłocznie przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, którego ona dotyczy.

Artykuł 8

Wykorzystywanie informacji zgromadzonych przez Komisję

Komisja wykorzystuje informacje zgromadzone na podstawie art. 5 wyłącznie na potrzeby realizacji celu określonego w art. 4.

W dokumentach, które mają być przekazane innym stronom lub podane do wiadomości publicznej, jedynie w następujących przypadkach Komisja może podać informacje poufne przekazane przez przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw:

- a) gdy informacje te są podane w streszczeniu lub w formie zbiorczej, a w każdym razie w takiej postaci, że nie można zidentyfikować poszczególnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw;
- b) gdy Komisja uzyskała wcześniej zgodę respondenta na ujawnienie takich informacji;

- c) gdy ujawnienie takich informacji danemu państwu członkowskiemu jest niezbędne dla potwierdzenia naruszenia prawa Unii objętego zakresem niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że respondent miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska przed podjęciem decyzji i skorzystania z dostępnych środków zaskarżenia przed ujawnieniem.

Informacje, które zostały już podane do wiadomości publicznej, mogą zostać wykorzystane przez Komisję w innym celu niż cel określony w niniejszym rozporządzeniu.

Rozdział III

Grzywny i okresowe kary pieniężne

Artykuł 9

Grzywny i okresowe kary pieniężne

1. Komisja, jeżeli uzna to za konieczne i proporcjonalne, może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw grzywny nieprzekraczające 1 % ich całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym, jeżeli umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa:
 - a) dostarczają one nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje w odpowiedzi na wezwanie skierowane na podstawie art. 6 ust. 2;
 - b) w odpowiedzi na decyzję przyjętą na podstawie art. 6 ust. 3 dostarczają nieprawdziwe, niepełne lub wprowadzające w błąd informacje, lub nie dostarczają informacji w wyznaczonym terminie.
2. Komisja może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw okresowe kary pieniężne, jeżeli dane przedsiębiorstwo nie dostarcza pełnych, ścisłych i niewprowadzających w błąd informacji w wyznaczonym terminie zgodnie z wezwaniem Komisji zawartym w decyzji przyjętej na podstawie art. 6 ust. 3.

Okresowe kary pieniężne nie mogą przekraczać 5 % średniego dziennego obrotu przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, którego to dotyczy, uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym – za każdy dzień roboczy zwłoki, obliczony począwszy od daty ustalonej w decyzji aż do dostarczenia przez nie informacji, do których udzielenia Komisja wezwała lub których zażądała.
3. W przypadku gdy przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw nie przekazuje informacji lub przekazuje niepełne informacje, Komisja przed nałożeniem grzywny lub kary wyznacza ostateczny termin wynoszący dwa tygodnie na dostarczenie brakujących informacji.
4. Ustalając kwotę grzywny lub okresowej kary pieniężnej, Komisja uwzględnia charakter, powagę i czas trwania naruszenia art. 6 ust. 1 oraz zasadę proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich jednostek.
5. Jeżeli przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw spełnią obowiązek, którego wyegzekwowaniu miała służyć okresowa kara pieniężna, Komisja może zmniejszyć kwotę okresowej kary pieniężnej lub odstąpić od jej pobrania.

6. Przed przyjęciem jakiejkolwiek decyzji zgodnie z ust. 1 lub 2 Komisja umożliwia zainteresowanym przedsiębiorstwom lub związkom przedsiębiorstw przedstawienie swojego stanowiska.

Artykuł 10

Termin przedawnienia dotyczący nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Uprawnienia powierzone Komisji na mocy art. 9 przedawniają się z upływem trzech lat.
2. Bieg terminu przewidzianego w ust. 1 rozpoczyna się w dniu, w którym doszło do naruszenia, o którym mowa w art. 9. Jednakże w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń art. 6 ust. 1 bieg terminu rozpoczyna się w dniu, w którym naruszenie ustało.
3. Wszelkie czynności przewidziane przez Komisję w celu zbadania lub ścigania ewentualnego naruszenia art. 6 ust. 1 przerywają bieg terminu przedawnienia dotyczącego nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, ze skutkiem począwszy od dnia, w którym powiadomiono dane przedsiębiorstwo lub dany związek przedsiębiorstw o tych czynnościach.
4. Po każdym przerwaniu bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od nowa. Termin przedawnienia upływa jednak najpóźniej z dniem, w którym mija sześć lat, w ciągu których Komisja nie nałożyła grzywny ani okresowej kary pieniężnej. Okres ten przedłuża się o czas, w którym bieg terminu przedawnienia jest zawieszony zgodnie z ust. 5.
5. Bieg terminu przedawnienia dotyczącego nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych zawiesza się na okres, w którym decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 11

Termin przedawnienia dotyczący egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Uprawnienia Komisji dotyczące egzekwowania decyzji przyjętych na podstawie art. 9 przedawniają się z upływem pięciu lat.
2. Bieg terminu przewidzianego w ust. 1 rozpoczyna się w dniu, w którym decyzja podjęta na podstawie art. 9 staje się ostateczna.
3. Bieg terminu przedawnienia przewidzianego w ust. 1 zostaje przerwany:
 - a) poprzez powiadomienie o decyzji zmieniającej pierwotną kwotę grzywny lub okresowej kary pieniężnej lub też odmawiającej zastosowania zmiany;
 - b) poprzez wszelkie czynności państwa członkowskiego działającego na wniosek Komisji, lub wszelkie czynności Komisji, mające na celu wyegzekwowanie zapłaty grzywny lub okresowej kary pieniężnej.
4. Po każdym przerwaniu bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od nowa.
5. Bieg terminu przedawnienia przewidzianego w ust. 1 zostaje zawieszony na okres, w którym:
 - a) respondentowi przysługuje czas na dokonanie zapłaty;

- b) egzekwowanie zapłaty jest zawieszone na mocy decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 12

Adresaci decyzji

Decyzje podjęte na podstawie art. 9 ust. 1 i 2 skierowane są do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, których dotyczą. Komisja niezwłocznie powiadamia adresata o decyzji.

Artykuł 13

Kontrola ze strony Trybunału Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w rozumieniu art. 261 TFUE w odniesieniu do kontroli grzywien lub okresowych kar pieniężnych nałożonych przez Komisję. Może on uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Rozdział IV

Przepisy końcowe

Artykuł 14

Przedłużenie terminów

Terminy określa się w miesiącach lub w dniach roboczych.

Każdy wniosek o przedłużenie terminu musi być właściwie umotywowany i złożony na piśmie, na wskazany przez Komisję adres wyznaczonej służby, co najmniej pięć dni roboczych przed jego upływem. Komisja może postanowić o przedłużeniu terminu w takim stopniu, w jakim jest to uzasadnione i proporcjonalne.

Artykuł 15

Publikacja decyzji

1. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* skrócone ogłoszenie o decyzjach podjętych przez nią na podstawie art. 5 ust. 2. W skróconym ogłoszeniu oświadcza się, że kopię decyzji można uzyskać w autentycznej wersji językowej lub w autentycznych wersjach językowych.
2. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzje podjęte przez nią na podstawie art. 9 ust. 1 i 2.

Artykuł 16

Tajemnica zawodowa

Nie naruszając przepisów art. 7 i 8, państwa członkowskie oraz urzędnicy i inni pracownicy tych państw nie mogą ujawniać informacji, które uzyskali dzięki stosowaniu niniejszego rozporządzenia i które są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

Artykuł 17

Ochrona danych osobowych

W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie wykonują swoje zadania na potrzeby niniejszego rozporządzenia zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi stanowiącymi transpozycję dyrektywy 95/46/WE. Jeżeli chodzi o przetwarzanie danych osobowych przez Komisję w ramach niniejszego rozporządzenia, musi być ono zgodne z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 18

Sprawozdania

Co dwa lata Komisja sporządza sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia i przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*